

Czigány György

Az érzelmek iskolája

1.

Csak a Svábhegy redős homloka, álla!
Ahogy szembevillan: nézés a táj.
Barázdált arca árnyait kuszálva
külön fényesség vonul – Apa, várj! –,
ismerős hullám hajlatában társul
hozzám tekintete. Nevét kiáltják
vad angyalok, s nem veszi tudomásul
se ég, se föld léte konok hiányát.

2.

Nem láttuk, pedig csoda volt percről-percre,
test, elevenül egyhangú sodrában a képtelen és
rögzíthetetlen létezésnek. Nem hallottuk szólamai
sokaságát, nem hittük, hogy vér-rokonunk a lehetetlen,
magától értetődő, melyben a sosem látott régtől
ismerős és a szeretteink-pillanatok filmjére tapadt
pupilla tág ámulatában bolygó foltokkal, s fénnel
teli a távolodó. Mintha mi volnánk az,
tenmagunk nézésébe zárva.

3.

Miért nem nyílik résnyi nap nevetve,
kérdés, szűk szomorú szemében újra?
Kifordítja zöld tenyerét a lenge
lomb, s lenn az erdő árnyék alagútja:
örökléttel üres táj fenyeget.
De mégis, ahogy búcsújáró dombon
jelenésre gyermek látnok mered,
káprázatunk szelíd, akár az otthon:
hiányából lép ki az eleven.
És nem látni, miképpen nincs jelen.